

JULI.

De eerste weken van Juli vormen misschien wel het rijkste tijdperk van het jaar, ge kunt ze, al naar uw stemming, opvatten, als lentetijd of vroege herfst. De meeste bloemen van de lente bloeien nog, de meeste vogels zingen nog, verscheidene broeden, hetzij voor de eerste, hetzij voor de tweede of derde maal en de kleurige vlinders van Maart en April komen ook nu te voorschijn.

Doch tegelijk verschijnt ook het harde geel der herfst-paardebloemen, stoffige distels en hard duizendblad omzoomen den wegrand. Boomen en heesters rijpen hun vruchten en strooien de zaden op donzig pluiz door de lucht of lokken met kleurige bessen de eerste cohorten van de groote trekvogellarmee, die zich nu in beweging stelt van de Noordpool tot de keerkringen.

Maar tusschen lente en herfst ligt de zomer: de bloeiende linde met millioenen frisch geurige bloesems, omzwermd door allerlei bijen en vliegen; het haverveld dat zijn blinkende kafjes wijd uitbreidt in 't schijnsel der avondzon; de roode klaverakker, bont getint door 't vermiljoen der klapperen; 't blauw der wikken en het wit met goud van de gele ganzebloemen. In 't lage land zijn de hooilanden nu kaalgeschoren, maar aan den waterkant is de bloemenpracht des te grooter, groene lischdoddenpluimen steken hoog boven de laatste lischbloemen uit; bitterzoet vroolijkt met zijn blauwe bloemen het riet op en in het water staan de zwanebloemen en de egelskop in dichte rijen metscheerling en torkruid; daarlangs glijdt de blik naar de half verschoolen bloemen van de wateraloë, van kikkerbeet en wateranonkel naar de glorie van 't watervlak, de gele en witte waterlelies. En daartusschen steken overal, niet opgemerkt, maar zeer merkwaardig, de bloeiaren omhoog van vederkruid, fonteinkruid en veenwortel. Dat alles bloeit, nu het water warm begint te worden.

De heide gaat kleuren, dophei bloeit volop, de blauwe gentiaan begint, cipelgras staat in vollen bloei en zonnedauwplantjes, dicht open, maken kleurige plekken, minder door 't wit der kleine bloempjes dan door 't groen en rood en de fonkeldropjes van de ronde of langwerpige bladeren. De struikhei zelf komt eerst tegen het eind van de maand in bloei en dan wordt ook de moeras-epipactis opgevolgd door het breedbladige standelkruid.

Waar de moeras-epipactis groeit, daar staat ook de geurige gymnadenia en de niet minder geurige pirola, de merkwaardige bloem, die met al haar geuren en kleuren toch geen enkel insect schijnt te kunnen lokken. Des te meer succes hebben de distels en de groote schermbloemen, de engelwortel en de berenklauw, die tot schuilplaats of voederplaats strekken van honderden insecten van allerlei soort.

O, die insecten van Juli! De groote kevers, de Julikever van onze duinen, het vliegend hert van de eikenbosschen, de goudentorren, de snuitkevertjes, de haantjes, de bonte vlinders, de vliegen en de nimmer genoeg te prijzen en te bestudeeren bijen en wespen en mieren. Wie wil ons eens wat vertellen van het bijtje, dat in de blauwe klokjes slaapt, van het dikpootbijtje, dat alleen gevonden wordt in de gele bloemen van de groote wederik, van de geurige nomaden en van de prachtjonker Epeolus, die het zijdebijtje najaagt over heide en zandklingen.

Als tegen het eind van de maand het gezang der vogels verstomt en de stille tijd van de rui aanbreekt, dan rest ons tenminste nog de insectenmuziek van krekels en sprinkhanen, van vliegen, hommels en bijen en ik verzeker u, dat wie ooren heeft om te hooren, ook van deze dieren vreugd beleven kan.

JAC. P. TH.

Over de Bunsingjacht.

Steeds heb ik gemeend dat uw tijdschrift in hoofdzaak doel heeft, liefde op te wekken voor de schepselen der natuur en daardoor ook mede te werken tot het tegengaan van dom en wreed optreden van menschen tegenover planten en dieren. Lijnrecht hiertegenover staat echter het opnemen van het stukje in de vorige aflevering, getiteld: „Uit het leven van den bunsing.” Ik weet heel goed, dat er dieren zijn die den mensch noodzaken hun den oorlog aan te doen en ik kan mij eveneens best voorstellen, dat de eigenaar van den boerenschuur in bovengenoemd stukje alles in het werk stelt, om zich van de lastige gasten te bevrijden, maar hij beschrijft de wreede klopjacht tot dat doel gehouden, op een wijze, die moordenaars van beroep zal doen watertanden, doch elk waar dierenvriend in hooge mate moet ergeren. In stede van werkelijk belangwekkende bijzonderheden uit het leven van den bunsing mede te deelen, is de schrijver er op uit zich als een hartstochtelijk dierenbeul te doen kennen en door zijn geschrift een zekere bloeddorst bij den jeugdigen of zwakken lezer op te wekken. Hoe verijnd-wreed is bijv. niet de manier om de moeder te lokken door het doen piepen van de jongen, en hoe moest de schrijver zich niet schamen zijn eigen lafheid tegenover de dapperheid van de moeder-bunsing te stellen. Jammer dat deze moed niet nog verder ging, zoodat de jager er nog heelhuids (of liever heelbeens) kon afkomen.

Als getrouw lezer van *De Levende Natuur* stel ik U voor dergelijke artikelen niet meer op te nemen, ze hooren thuis in een of ander jacht-orgaan.

F. J. BUENO DE MESQUITA.

Toch niet, uit het een volgt het ander; zoo zijn er velen begonnen. Maar uw stukje doet ook goed.

H.

Jambe rompue.

Naar aanleiding van het artikelje onder bovenstaanden titel in het Maartnummer, betreffende de afgebroken en weer vastgegroeide stengel eener Clivia, wil ik even mededeelen, dat ik een jaar geleden 2 door een val gebroken takken van eene Araucaria netjes heb gespalkt en verbonden. Ze zijn beide tot mijn vreugde weer aangegroeid zoodat mijn mooie plant nu ongeschonden verder groeien kan. Ik heb het verband er echter wel 6 maanden aangelaten.

Bloemendaal.

M. C. DE CLERCQ.

Een echte Huismusch.

Ik weet niet of het onder de merkwaardigheden behoort. Zoo moet u weten dat ik een gewone straatmusch (mannetje) al 5 jaar heb. Ik raapte hem op straat op. Zeker van een dak gevallen; hij was bijna kaal en kon niet alleen eten. Met behulp van een stokje begon hij gewoont brood enz. te happen. Nu leeft hij op wit en zwart zaad, zingt op zijn manier, staat altijd op tafel en is een jolige vogel, een deugniet die wij niet gaarne zouden missen.

Rotterdam.

A. DE GRAAFF.

Aponogeton (Ouvirandra) fenestralis, de tralieplant van Madagaskar, is een ondergedoken waterplant, wier bladeren kromnervig zijn met talrijke zijnerfjes, die de hoofdnerven verbinden. Bij den groei van het blad blijft het bladmoes in ontwikkeling achter, zoodat al vrij gauw het nervenstelsel alleen overblijft en het blad talloze openingen vertoont, een waar traliwerk. Dit geeft aan de plant een geheel eenig voorkomen, en de bezoeker van een hortus blijft in de kas bij dit zonderling gewas een poos verwonderd stilstaan. Tegenwoordig wordt het door Duitsche kweekers al in den handel gebracht (o.a. Heinrich Henkel, Darmstadt).

Aangeboden.

Een goed onderhouden terrarium, groot 40 x 50 c.M., hoog 60 c.M., voor f 6.— + vracht.

Langbroek (Utr.)

J. PH. VAN BRINK.